

6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції : Закон України від 12 лютого 2015 року // *Голос України*. – 2015. – № 39.
7. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 року // *Відомості Верховної Ради України*. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
8. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14 жовтня 2014 року // *Офіційний вісник України*. – 2014. – № 87. – Ст. 2472.
9. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07 грудня 1984 року // *Відомості Верховної Ради УРСР*. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.
10. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 червня 2003 року // *Відомості Верховної Ради України*. – 2003. – № 39. – Ст. 351.
11. Президент привітав СБУ : Співвітчизники мають вас поважати, а вороги – боятися. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/news/32547.html>

УДК 343.2/7(477)

СИСТЕМНО-СТРУКТУРНИЙ АНАЛІЗ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ: ДО ПОСТАНОВКИ ПИТАННЯ

Вечерова Є.М.,
к.ю.н., доцент кафедри кримінального права
Національний університет «Одеська юридична академія»

В статті сформульовано алгоритм для подальших наукових досліджень окремих складових системно-структурного аналізу кримінального законодавства України.

Зроблено висновки про те, що системний аналіз кримінального законодавства передбачає з'ясування статусу кримінального закону в правовій площині: його «extra» зв'язки із Конституцією, міжнародним публічним правом та галузевим національним законодавством.

Структурний аналіз кримінального законодавства включає в себе характеристики його внутрішніх параметрів («intra» зв'язків): поділ на частини, розділи, статті тощо, взаємозв'язки між окремими структурними елементами.

Ключові слова: система, структура, кримінальне право, кримінальний закон, кримінальне законодавство, Загальна частина КК України, Особлива частина КК України.

ВЕЧЕРОВА Е.Н. / СИСТЕМНО-СТРУКТУРНИЙ АНАЛІЗ УГОЛОВНОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА УКРАИНЫ: К ПОСТАНОВКЕ ВОПРОСА / Национальный университет «Одесская юридическая академия», Украина

В статье сформулирован алгоритм для дальнейших научных исследований отдельных составляющих системно-структурного анализа уголовного законодательства Украины.

Сделаны выводы о том, что системный анализ уголовного законодательства предполагает выяснение статуса уголовного закона в правовой плоскости: его «extra» связи с Конституцией, международным публичным правом и национальным отраслевым законодательством.

Структурный анализ уголовного законодательства включает в себя характеристики его внутренних параметров («intra» связей): деление на части, разделы, статьи и т. п., взаимосвязи между отдельными структурными элементами.

Ключевые слова: система, структура, уголовное право, уголовный закон, уголовное законодательство, Общая часть УК Украины, Особенная часть УК Украины.

Vecherova E.M. / SYSTEM AND STRUCTURAL ANALYSIS OF THE CRIMINAL LEGISLATION OF UKRAINE: THE STATEMENT OF QUESTION / National University «Odessa Law Academy», Ukraine

This article formulates an algorithm for further research of certain elements of the system and structural analysis of the criminal legislation of Ukraine.

The author concludes that a systematic analysis of the criminal law includes clarification of the status of criminal law in the legal dimension, and its «extra» connections with the Constitution, public international law and domestic law.

Interrelations of criminal law with the Constitution significantly differ from other types of inter-field connections and have a hierarchical (subordinate) character.

There is no single mechanism of influence of international law on criminalization processes at the national level. The nature of this influence must be differentiated depending on the area in which the offense is committed.

Criminal law plays an integrative role and encloses a national system of law, protecting it from the most significant offenses.

The structural analysis of criminal law includes characteristics of its internal parameters («intra» links), such as division into parts, chapters, articles, etc.

General and Special Parts of the Criminal Code are subsystems of a unified system of criminal legislation of Ukraine. However, there are some differences between them. In the retrospective aspect, the Criminal Code appeared much earlier; it is always more dynamic; despite the fact that of the Criminal Code is the most global subsystem formation within the criminal legislation of Ukraine (in its quantitative parameters), its norms are subordinate in relation to the provisions of the General Part of the Criminal Code; different criteria are used for «internal» structuring of Special and General Parts of the criminal law.

Key words: system, structure, criminal law, criminal legislation, General Part of the Criminal Code of Ukraine, Special Part of the Criminal Code of Ukraine.

Аналіз управлінських парадигм приводить до висновку про те, що сучасні управлінські науки потребують філософського осмислення, уніфікації категоріальної мови і синтезу знань, що дозволить виробити нову методологію пізнання феномена управління [1, с. 9].

Важливе значення в арсеналі методології сучасних наукових пошуків відведено системному підходу, який дозволяє вловлювати функціональне призначення еле-

ментів права, по-новому дивитися на право в цілому [2, с. 18].

Зважаючи на вищезазначене, метою статті є формулювання алгоритму для подальших наукових досліджень окремих складових системно-структурного аналізу кримінального законодавства України.

Системно-структурний аналіз кримінального законодавства доцільно розпочати із звернення уваги на понятій-

но-категоріальний апарат представленого наукового пошування. Адже вивченню будь-якого питання має передувати визначення основних понять, які розкривають його зміст. Без цього не можливо уяснити, про що йде мова, який обсяг положень слід з'ясувати, чим аналізовані явище, предмет, проблема відрізняються від суміжних [3, с. 11].

В даному аспекті нас цікавитимуть три питання.

Яке змістовне навантаження стоїть за термінами «система» та «структура»?

Як ці терміни співвідносяться між собою?

Що собою представляє кримінальне законодавство України і у чому полягає утилітарність його системно-структурного аналізу?

Так, з етимологічної точки зору термін «система» (від лат. *systema* – ціле, що складається із частин; з'єднання) – це сукупність елементів, що знаходяться у відносинах та зв'язках один із одним, яка утворює певну цілісність, єдність [4, с. 1225].

«Структура» (від лат. *structura* – будова, розташування, порядок) – будова і внутрішня форма організації системи, що виступає як єдність стійких взаємозв'язків між елементами, а також законів даних взаємозв'язків [5, с. 462].

Системі можуть бути притаманні властивості, які відсутні у її окремих структурних елементів (море і краплина води; злочинність та злочин і т.д.). Структура – лише внутрішній бік (розріз) системи, система зсередини.

Поняття «кримінальне законодавство» (кримінальний закон у широкому сенсі, КК України) не є тотожним поняттю «кримінальне право».

Навіть з етимологічної точки зору терміни «право» і «закон» різняться («*ius*» – право; «*lex*» – закон) [6, с. 20-24].

Для з'ясування співвідношення кримінального права та кримінального закону слід звернутися до відповідних філософських категорій. Взаємодія цих понять (чи, можливо, аспектів єдиного поняття) визначається тим, що кримінальне право як галузь права є змістом положень, які становлять його предмет, а кримінальний закон – формою, у яких вони отримали юридичну обов'язковість [6, с. 20-24].

При цьому зміст не може існувати без відповідної форми, а форма не може бути беззмістовною. Оскільки форму (закон) створюють люди з їх інтересами, уподобаннями, помилками – то форма в певний момент часу може не повністю відповідати змісту. Отже існує діалектична суперечність між формою і змістом, яка зникає у процесі як вдосконалення законодавства, так і зміни уявлень суспільства про добро і зло, про суворість репресій, які припустимо застосовувати до злочинців тощо [6, с. 20-24].

Сучасне кримінальне право пронизане мережею різноманітних системоутворюючих «extra» зв'язків із елементами об'єктивної дійсності, які умовно можна розділити на два види: неюридичні (за межами правової площини) та юридичні (в межах правової площини).

В першому випадку мова йде про місце кримінального права в системі управління соціальними процесами (поряд із такими неюридичними регуляторами як релігія, мораль, політика, економіка тощо). Даний аспект буття кримінального права більш детально буде розкрито у наших подальших публікаціях.

В другому – йдеться про статус кримінального права (фактично закону) в правовій площині: його зв'язки із Конституцією, міжнародним публічним правом та галузевим національним законодавством.

Відповідно до ч. 1 ст. 3 КК України, останній ґрунтується на Конституції України та загальною визначених принципах і нормах міжнародного права.

Враховуючи пріоритетну роль Основного Закону у регулюванні суспільних відносин, за загальним правилом кримінальне законодавство має формуватися на основі та з урахуванням його положень. Проте на практиці трапляються й відхилення від даної аксіоми (наприклад, ст. 3 Конституції та структура Особливої частини КК України).

Отже, взаємозв'язки кримінального законодавства із Конституцією суттєво відрізняються від інших видів міжгалузевих взаємозв'язків і носять ієрархічний (підпорядкований) характер.

Стосовно взаємозв'язків кримінального законодавства із міжнародним публічним правом, то, на наш погляд, вони є нелінійними.

Не зважаючи на приписи ч. 1 ст. 3 КК України про пріоритетність міжнародного права, слід виходити з того, що міжнародне та внутрішньодержавне право – різнопорядкові правові конструкції, які мають відмінну природу, сферу дії, джерела та призначення, тому вони об'єктивно не можуть бути або ставати частиною одне одного. Разом із тим, вони тісно переплітаються між собою і має місце їх взаємна потреба одне в одному [7, с. 8-9, 25].

Ми вже раніше писали, що не існує єдиного механізму впливу міжнародного права на процеси криміналізації на національному рівні. Характер такого впливу має диференціюватися в залежності від того, в якій сфері вчиняється злочин.

Максимальний ступінь впливу міжнародного права на процеси криміналізації на національному рівні доцільний щодо злочинів проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, дещо помірніший – відносно транснаціональних злочинів, мінімальний – стосовно загальнокримінальних злочинів [8, с. 19-21].

Щодо взаємозв'язків кримінального законодавства із галузевим національним законодавством, то вони є найбільш тісними. Подекуди межі між кримінальним законом і іншими галузями – досить «рухливі» і умовні (наприклад, крадіжка (ст. 185 КК України) та дрібне викрадення чужого майна (ст. 51 КпАП України)).

Загалом же вважаємо, що кримінальний закон – це не лише «ultima ratio», а й інтегративний засіб. Оскільки він, не перетворюючись на «мегаправо», відіграє інтегративну роль, замикає собою національну систему права, охороняючи її від найбільш суттєвих правопорушень.

Як ми вже з'ясували, із «зовнішньої» сторони кримінальний закон є цілісним системним утворенням, а з «внутрішньої» – характеризується структурованістю та ієрархічністю своїх приписів («*intra*» зв'язками), за рахунок чого, власне, і повинна досягатися його стабільність [9, с. 9].

Так, на макрорівні структурування КК України розпочинається із його поділу на Загальну та Особливу частини.

Цей поділ значною мірою є умовністю і використовується законодавцем з метою економії його тексту та спрощення процесу правозастосування. Інакше кажучи, поділ чинного КК України на Загальну та Особливу частини – це ніщо інше, як результат (вінець) поступового підвищення рівня законодавчої техніки побудови кримінального законодавства [10, с. 10].

Ідею про діалектичну єдність Загальної та Особливої частин КК України дуже емко сформулював В. О. Навроцький, котрий пише, що жодна норма Загальної частини не може бути усвідомлена й застосована, якщо не конкретизувати її зміст щодо окремих видів злочинів – положень, які закріплено в Особливій частині. І, навпаки, жодну норму Особливої частини не може бути застосовано без зв'язку з положеннями, які наведено в нормах Загальної частини кримінального права (закону) [11, с. 20-21].

Загальна та Особлива частини КК України за своєю природою є підсистемами єдиної системи норм кримінального законодавства України.

Це означає, що:

1) основний масив норм і Загальної, і Особливої частин кримінального права (закону) викладено в одному й тому самому кримінальному законі – КК України;

2) і Загальна, і Особлива частини мають єдині завдання – опір злочинності, в них виражено волю одного й того самого законодавця – вищого органу державної влади України;

3) і Загальна, і Особлива частина відображають одну й ту ж саму кримінальну політику – політику Української держави в галузі опору злочинності. основними напрямками цієї політики, яка реалізується нормами Загальної та Особливої частин, є:

– посилення відповідальності за тяжкі злочини, застосування суворих заходів впливу щодо осіб, які вперто не бажають стати на шлях виправлення (криміналізація і пеналізація);

– пом'якшення або повне усунення відповідальності за діяння, які не становлять великої суспільної небезпеки, широке застосування заходів покарання, не пов'язаних із позбавленням волі за необережні злочини, щодо осіб, котрі вперше й випадково порушили кримінальний закон, вчинили малонебезпечні злочини (декриміналізація та пеналізація);

4) в основу як Загальної, так і Особливої частини покладено одні й ті самі принципи (персональної відповідальності, індивідуалізації відповідальності та покарання, економії кари тощо);

5) норми Загальної і Особливої частини застосовуються лише взаємопов'язано;

6) структурні елементи кримінально-правової норми відображено і в Загальній, і в Особливій частинах КК України;

7) зміна змісту норм Загальної частини тягне за собою відповідні зміни в нормах Особливої частини КК України [11, с. 10-11].

Разом із тим, існують і деякі специфічні риси, притаманні кожній із частин КК України, що свідчить про їх певну «автономність» в структурі кримінального закону. До них, зокрема, можна віднести наступні.

По-перше, в ретроспективному аспекті Особлива частина КК України виникла значно раніше. Поява Загальної частини КК України – це результат узагальнень приписів Особливої частини КК України [10, с. 10].

По-друге, Особлива частина КК України завжди характеризується більшою динамічністю. До прикладу, з моменту вступу в силу КК України 2001 р. до 1 січня 2012 р. було прийнято усього дев'яносто один закон, яким внесені зміни до нього. З них вісімдесят одним законом внесені зміни до Особливої частини, трьома – до Загальної, шістьма – як до Особливої, так і до Загальної частин [12].

Існуючий стан речей можна пояснити тим, що Загальна частина кримінального закону виступає своєрідним «вмістилищем» переважної більшості його принципів та становить за рахунок цього фундамент для усієї системи кримінально-правових норм [13, с. 14-19]. А принципи кримінального права, як відомо, – це його «скелет» та «імуна система». Завдяки принципам зберігається ідентичність та системність кримінального закону» [14].

В той же час, якщо законодавство не володіє належним рівнем динамічності, воно втрачає свою якість, оскільки

не забезпечує актуальності й адекватності правового регулювання [14].

Із певною долею умовності можна стверджувати, що Загальна частина КК України відповідає за стабільність кримінального закону, а Особлива частина КК України – за його динамізм.

По-третє, не зважаючи на те, що Особлива частина КК України – це найбільш глобальне підсистемне утворення в межах кримінального законодавства України (йдеться про кількісні параметри), її норми носять підпорядкований характер по відношенню до положень Загальної частини КК України.

На думку В. О. Навроцького, з якою ми цілком погоджуємося, колізії між нормами Загальної та Особливої частин КК України мають вирішуватися шляхом надання пріоритету тим положенням, які закріплено в Загальній частині КК України [15, с. 409]. Це обумовлено тим, що норми Загальної частини КК України містять основоположні (загальні для всіх норм Особливої частини КК України) положення (правила), які й існують для того, щоб всі норми Особливої частини КК України конструювалися та застосовувалися однаково.

Як видається, така ситуація є одним із проявів ієрархічності положень кримінального закону.

По-четверте, використовуються різні критерії для «внутрішнього» структурування Особливої та Загальної частин кримінального закону (йдеться про його поділ на відповідні розділи Загальної та Особливої частини).

Таким чином, підсумовуючи все вищевикладене, представляється можливим сформулювати наступні висновки.

1. Про систему (від лат. systema – ціле, що складається із частин; з'єднання) є сенс вести мову там і тоді, коли йдеться про зовнішні зв'язки («extra» зв'язки) будь-якого феномена із більш глобальними утвореннями об'єктивної дійсності, складником (підсистемою) яких він виступає.

2. Оперувати терміном «структура» (від лат. structura – будова, розташування, порядок) слід у тих випадках, коли справа заходить про «архітектуру», внутрішню будову («intra» зв'язки) всередині будь-якого феномена.

3. Кримінальне законодавство – це основна форма буття кримінального права в правовій площині, системно-структурний аналіз якого допоможе глибше пізнати та зрозуміти справжню сутність останнього.

4. Системний аналіз кримінального законодавства передбачає з'ясування статусу кримінального закону в правовій площині: його «extra» зв'язки із Конституцією, міжнародним публічним правом та галузевим національним законодавством.

5. Структурний аналіз кримінального законодавства включає в себе характеристики його внутрішніх параметрів («intra» зв'язків): поділ на частини, розділи, статті тощо, взаємозв'язки між окремими структурними елементами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Богданова Э. Н. Самоорганизация и управление в сложных эволюционирующих системах : автореф. дис. на соиск. уч. степени д. фил. наук : спец. 09.00.01 «онтология и теория познания» / Э. Н. Богданова. – Нальчик, 2009. – 43 с.
2. Воронин М. В. Основания и проявления системности права : автореф. дис. на соиск. уч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «теория и история права и государства ; история учений о праве и государстве» / М. В. Воронин. – Казань, 2013. – 20 с.
3. Українське кримінальне право. Загальна частина : підручник / за ред. В. О. Навроцького. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 712 с.
4. Советский энциклопедический словарь. – М. : «Советская Энциклопедия», 1980. – 1600 с.
5. Философский словарь / Под ред. И. Т. Фролова. – 5-е изд. – М. : Политиздат, 1987. – 590 с.
6. Навроцкий В. Кримінальне право і кримінальне законодавство : співвідношення понять / В. Навроцький // Право України. – 2011. – № 9. – С. 20–24.
7. Гаврилов В. В. Международная и национальные правовые системы : понятие и основные направления взаимодействия : автореф. дис. на соиск. уч. степени д. юрид. наук : спец. 12.00.10 «международное право, европейское право» / В. В. Гаврилов. – Казань, 2006. – 43 с.
8. Вечерова Є. М. Міжнародне право та процеси криміналізації діянь на національному рівні : в пошуках оптимальних меж впливу / Є. М. Вечерова // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2013. – № 22 (Частина І). – С. 19–21.
9. Жук М. С. Институты российского уголовного права : понятие, система и перспективы развития : автореф. дис. на соиск. уч. степени д. юрид. наук : спец. 12.00.08 «уголовное право и криминология ; уголовно-исполнительное право» / М. С. Жук. – Краснодар, 2013. – 34 с.

10. Кримінальне право (Особлива частина) : підручник / За ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – Т. 1 – Луганськ : Видавництво «Елтон-2», 2012. – 780 с.
11. Навроцький В. О. Кримінальне право України : Особлива частина : Курс лекцій / В. О. Навроцький. – К. : «Знання», 2000. – 772 с.
12. Галабала М. В. Тенденції розвитку науки кримінального права України в період після відновлення державної незалежності (питання Загальної частини) / М. В. Галабала // Форум права. – 2012. – № 4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.irbis-nbuv.gov.ua>.
13. Вечерова Є. М. Функції і принципи як категорії, що опосередковують динаміку та статистику кримінального закону / Є. М. Вечерова // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Випуск 1. – Т. 3. – С. 14–19.
14. Бабаєв М. М. Принципи уголовного права и основания его устойчивого развития / М. М. Бабаєв, Ю. Е. Пудовочкин [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sartraccc.ru/i.php?oper=read_file&filename=Pub/crp.htm.
15. Навроцький В. О. Основи кримінально-правової кваліфікації / В. О. Навроцький : Навч. посіб. – Юрінком Інтер, 2006. – 704 с.

УДК 343. 365

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ РОДОВОГО ОБ'ЄКТУ ПРИХОВУВАННЯ ЗЛОЧИНУ

Гуд Т.М.,
асистент

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Розглянуто питання родового об'єкту приховування злочину. Досліджено поняття «правосуддя». На підставі аналізу законодавства України, наукових публікацій зазначається, що назва розділу XVIII КК України не повною мірою узгоджується зі змістом безпосередніх об'єктів злочинів, що у ньому передбачені.

Ключові слова: правосуддя, злочини проти правосуддя, родовий об'єкт злочину, судові органи, правоохоронні органи.

Гуд Т.М. / ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ ОПРЕДЕЛЕНИЯ РОДОВОГО ОБЪЕКТА СОКРЫТИЯ ПРЕСТУПЛЕНИЯ / Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина

Раскрыт вопрос родового объекта укрывательства преступления. Исследовано понятие «правосудие». На основании анализа законодательства Украины, научных публикаций отмечается, что название раздела XVIII УК Украины не в полной мере согласовывается с содержанием непосредственных объектов преступлений, в нем предусмотренных.

Ключевые слова: правосудие, преступления против правосудия, родовый объект преступления, судебные органы, правоохранительные органы.

Gud T.M. / PROBLEM QUESTIONS OF DETERMINATION OF GENERIC OBJECT CONCEALMENT OF CRIME / Yaroslav the Wise National Law University, Ukraine

In explaining the nature of an offense must identify the object of criminal assault. It is an object of the crime, allows understand the social and legal nature of the infringement, its nature and extent of public danger, defines the boundary of the rules of the Criminal Code, promotes proper training actions and helps to distinguish from crime related offenses.

The article is dedicated to the problems of definition of the notion of a gender object of the crimes, responsibility for which is stipulated in the chapter XVIII of the Criminal Code of Ukraine «Crimes against justice». In particular, definitions of «justice» and «gender object of the crimes against justice» are analyzed. Drawn conclusion that justice – it only one of facilities of realization of department judicial. A justice is necessary to be examined in the traditional understanding of this term – as activity of courts on consideration and dispatch of civil, economic, criminal cases and businesses about administrative crimes.

A justice and legality of justice are in dependence not only on activity of judicial bodies but also organs and persons, that assist realization of this function of the state by a timely exposure, stopping, opening publicly of dangerous acts, grant of reliable information on the circumstances of crime, responsible for correct and timely implementation of court decisions, and others like that.

In this connection seen expedient to co-ordinate the name of division of XVIII of Special part of CC with maintenance of direct objects of crimes, that in him envisaged.

Key words: justice, crimes against, generic object of the crime, judicial bodies, law enforcement bodies.

Проблема об'єкта злочину складна і багатогранна. Її дослідженню в науці кримінального права приділяється багато уваги. Такий теоретичний та практичний інтерес до цієї теми зумовлюється багатьма чинниками. Правильне визначення об'єкта злочину допомагає визначити місце конкретного злочину в системі Особливої частини Кримінального кодексу України (далі – КК), належним чином здійснити кримінально-правову кваліфікацію вчиненого, призначити справедливе покарання, розмежувати суміжні делікти, відокремити злочини від інших суспільно небезпечних діянь чи незлочинної поведінки тощо.

Незважаючи на тривалий розвиток кримінального законодавства та правової доктрини України, окремі аспекти даної проблеми не позбавилися дискусійного характеру, зокрема, питання визначення родового об'єкта злочинів, передбачених розділом XVIII Особливої частини КК.

Дослідниками, які займалися вивченням даної проблеми є: Ю. В. Александров, М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, І. С. Власов, А. В. Галахова, Л. Д. Гаухман, С. Є. Дідик, О. М. Лемешко, Л. В. Лобанова, М. І. Мельник, В. О. Навроцький, А. В. Наумов, Ш. С. Рашковська, В. І. Тютюгін, М. І. Хавронюк, М. В. Шепітько та інші

науковці. Проте не дивлячись на значні напрацювання у цій сфері, у наукових колах так і не вироблено єдиного концептуального підходу щодо розуміння змісту родового об'єкта зазначених злочинів.

Метою статті є з'ясування змісту поняття «правосуддя», визначення родового об'єкту заздалегідь не обіцяного приховування злочину, а також розробка пропозиції щодо вдосконалення назви розділу XVIII Особливої частини КК.

Зазвичай під родовим об'єктом злочину розуміють об'єкт, який охоплює певне коло тотожних чи однорідних за своєю соціальною та економічною сутністю суспільних відносин, що мають охоронятися внаслідок цього єдиним комплексом взаємопов'язаних кримінально-правових норм. Саме родовий об'єкт перебуває в основі систематизації статей Особливої частини КК. Це дає підстави стверджувати, що законодавець повинен об'єднувати в межах кожного розділу Особливої частини КК злочини, що мають єдиний родовий об'єкт [1, с. 105].

Приховування злочину, відповідальність за яке передбачене ст. 396 КК, входить до розділу XVIII КК «Злочини проти правосуддя». З цього можна зробити висновок, що